

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/6/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3513205372
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3513205372.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľky: Ing. C. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/XX, XXX XX L. pod L., zastúpená JUDr. V. F., advokátom so sídlom M. R. Y. XXX/XX, XXX XX H. proti odporcovi: E. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/XX, XXX XX L. pod L., zastúpený JUDr. Z. L., advokátkou so sídlom v L., F. XX/B, o vylúčenie odporcu z užívania nehnuteľnosti, na odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 24. septembra 2013 č. k. 10C/219/2013-76 takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu v napadnutej časti výroku o trovách prvostupňového konania p o t v r d z u j e .

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 45,42 eur, k rukám právnej zástupkyne odporcu, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd zastavil konanie. Navrhovateľke vrátil súdny poplatok vo výške 92,87 eur, po právoplatnosti uznesenia, cestou Daňového úradu V.. Navrhovateľku zaviazal nahradiť trovy konania vo výške 33 eur titulom zaplateného súdneho poplatku a trovy právneho zastúpenia vo výške 208,33 eur k rukám právnej zástupkyne odporcu, všetko do troch dní od dňa právoplatnosti uznesenia. V uznesení konštatoval, že navrhovateľka sa podaným návrhom doručeným súdu dňa 30.05.2013 domáhala voči odporcovi nariadenia predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil odporcovi povinnosť, aby do právoplatného skončenia vo veci samej sa zdržal užívania a nevstupoval na nehnuteľnosti: rodinný dom na ulici G. č. XXX/XX v L. pod L., súp. č. XXX, orientačné číslo XX, nachádzajúceho sa na pozemku s parc. č. XXXX/X - výmera 204 m² - zastavané plochy a nádvoría, garáže - súp. č. XXXX, nachádzajúcej sa na pozemku s parc. č. XXXX/X - výmera 45 m² - zastavané plochy a nádvoría, C-KN parc. XXX/X - výmera 1100 m² - trvalé trávnaté porasty, C-KN parc. XXXX/X - výmera 204 m² - zastavané plochy a nádvoría, C-KN parc. č. XXXX/X - výmera 45 m² - zastavané plochy a nádvoría, C-KN parcely XXXX/X - výmera 12 m² - trvalé trávnaté porasty, C-KN parcely XXXX/X - výmera 6 m² - trvalé trávnaté porasty, C-KN parcely XXXX/X - výmera 98 m² - zastavané plochy a nádvoría, C-KN parcely XXXX/X - výmera 34 m² - trvale trávnaté porasty, zapísané v katastri nehnuteľností na LV číslo XXXX pre okres H., obec L. pod L., katastrálne územie L. pod L., Správa katastra H. a ďalej žiadala, aby súd vylúčil odporcu z užívania vyššie uvedených nehnuteľností. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 31.05.2013 č. k. 10C/219/2013-16 bolo návrhu navrhovateľky na nariadenie predbežného opatrenia vyhovené. V dôsledku odvolania odporcu Krajský súd Trenčín uznesením zo dňa 27.06.2013 č. k. 4Co/362/2013-47 napadnuté uznesenie prvostupňového súdu zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Následne právny zástupca navrhovateľky z dôvodu mimosúdneho doriešenia sporu, podaním zo dňa 23.09.2013 vzal návrh v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť. Vzhľadom na dispozičné oprávnenie navrhovateľa súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 96 ods. 1, 2, 3 O.s.p. konanie zastavil. O súdnom poplatku rozhodol podľa § 11 ods. 3, 4 Zák. č. 71/1992 Zb.. O trovách konania rozhodol podľa

§ 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. tak, že navrhovateľku, ktorá zavinila po procesnej stránke zastavenie konania späťvzatím návrhu, zaviazal zaplatiť odporcovi náhradu trov konania, spočívajúcu v zaplatenom súdnom poplatku v sume 33 eur a v trovách právneho zastúpenia v sume 208,33 eur.

Proti uzneseniu v časti výroku o náhrade trov konania podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu, ktorá žiadala, aby odvolací súd uznesenie prvostupňového súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žiadnemu z účastníkov neprizná právo na náhradu trov konania. V odvolaní poukázala na to, že po vydaní rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia odporca dobrovoľne opustil spoločnú domácnosť vedenú s navrhovateľkou, napriek tejto skutočnosti sa však do predmetnej nehnuteľnosti často vracal a domácnosť navrhovateľky pravidelne navštevoval. V dôsledku častých návštev odporcu mala navrhovateľka dôvodný strach z toho, že fyzický útok odporcu na ňu sa zopakuje, preto z tohto dôvodu s obavou o svoje zdravie ako i zdravie maloletých detí predmetnú nehnuteľnosť opustila a spolu s deťmi sa nasťahovala do prenajatého rodinného domu v L. pod L.. Keďže navrhovateľka dobrovoľne natrvalo opustila predmetnú nehnuteľnosť, stalo sa konanie po veci samej bezpredmetným, a preto navrhovateľka vzala späť svoj návrh na začatie konania zo dňa 30.05.2013. Pokiaľ súd v danej veci aplikoval ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. mala za to, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd mal zhodnotiť podanie navrhovateľky týkajúce sa späťvzatia návrhu v širších súvislostiach, keď navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť pre správanie sa odporcu, pretože dlhodobo pocítovala dôvodnú obavu zo spolužitia s odporcom, a to i s ohľadom na najlepšie záujmy maloletých detí. Krok vedúci k vysťahovaniu sa navrhovateľky z predmetnej nehnuteľnosti bol preto len vyústením sústavného psychického nátlaku odporcu a tento procesný úkon navrhovateľky preto nie je správne vykladať v jej neprospech a z tohto dôvodu navrhovateľku zaviazat' k náhrade trov konania. Ďalej zdôraznila, že je v súčasnosti žiteľkou dvoch maloletých detí, pričom sama zo svojho príjmu zabezpečuje úhradu všetkých nákladov spojených s ich potrebami, odporca si neplní svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť a na úhrade nákladov maloletých detí sa žiadnym spôsobom nepodieľa, preto sú splnené i podmienky ustanovenia § 150 O.s.p. pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania celkom alebo sčasti.

Odporca prostredníctvom právnej zástupkyne v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal, aby odvolací súd uznesenie prvostupňového súdu v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil. Uviedol, že skutočnosti uvádzané navrhovateľkou v odvolaní sa nezakladajú na pravde. Poukázal na to, že po doručení uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, ktorým krajský súd zmenil uznesenie prvostupňového súdu o nariadení predbežného opatrenia tak, že návrh navrhovateľky zamietol a konštatoval v ňom, že v danej veci vôbec nebolo preukázané fyzické alebo psychické násilie odporcu tak, ako toto konanie prezentovala navrhovateľka v návrhu a už vôbec nie fyzické alebo psychické násilie odporcu voči maloletým deťom, sa nasťahoval do spoločného rodinného domu a začal ho riadne užívať. Stalo sa tak po 09.07.2013, t. j. po rozhodnutí odvolacieho súdu. Navrhovateľka sa po nasťahovaní odporcu v júli 2013 odsťahovala zo spoločného rodinného domu, pár dní bývala u svojej matky, potom bola spolu so svojim priateľom a deťmi na dovolenke v Tunise a následne, po návrate z dovolenky sa nasťahovala do podnájmu v rodinnom dome v L. pod L.. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľka sa z rodinného domu odsťahovala až po právoplatnosti uznesenia odvolacieho súdu a že návrh na začatie konania vzala späť len jeden deň pred pojednávaním, a to vedomá si absolútnej nedôvodnosti svojho návrhu, ktorú nedôvodnosť vyslovil i odvolací súd vo svojom uznesení. Skutočnosti, ktoré navrhovateľka tvrdí vo svojom odvolaní, a to fyzický útok a neustály psychický nátlak odporcu na navrhovateľku preukázaný nebol. Tiež sa nezakladá na pravde, že sa do spoločnej nehnuteľnosti po nariadení predbežného opatrenia často vracal a domácnosť navrhovateľky pravidelne navštevoval a jeho návštevy vzbudzovali u navrhovateľky dôvodný strach z fyzického útoku; pravda je taká, že navrhovateľ dňom 31.05.2013, kedy mu bolo doručené uznesenie o nariadení predbežného opatrenia až do doručenia uznesenia odvolacieho súdu domácnosť navrhovateľky nenavštevoval a nedopustil sa žiadneho takého konania, ktoré opisuje navrhovateľka vo svojom odvolaní, pretože mu to zakazovalo vykonateľné predbežné opatrenie. V skutočnosti sa navrhovateľka z rodinného domu odsťahovala až po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia odvolacieho súdu, a to jednoznačne z dôvodu, aby mohla žiť v spoločnej domácnosti s jej súčasným partnerom v dome, ktorý si prenajali. Pokiaľ ide o žiadosť navrhovateľky na aplikáciu ustanovenia § 150 O.s.p. poukázal na to, že navrhovateľka v návrhu na rozvod manželstva uviedla, že jej čistý priemerný mesačný príjem je vo výške 2000 eur, zatiaľ čo jeho čistý príjem je 700 eur. Dôrazne sa ohradzuje aj voči nepravdivému tvrdeniu navrhovateľky, že si neplní vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. v napadnutej časti a zistil, že uznesenie okresného súdu je potrebné v tejto časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu. Uznesenie okresného súdu vo výrokoch, ktorým bolo konanie zastavené a rozhodnuté o vrátení súdneho poplatku, odvolací súd nepreskúmaval, nakoľko v tejto časti rozhodnutie odvolaním napadnuté nebolo, a preto nadobudlo právoplatnosť (§ 206 O.s.p.).

V súvislosti so zastavením konania rozhoduje súd o náhrade trov v zásade podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku. Ak však bolo konanie zastavené v dôsledku späťvzatia návrhu, rozhoduje súd o náhrade trov podľa ods. 2 cit. zákonného ustanovenia. Podľa prvej vety citovaného zákonného ustanovenia je povinný hradiť trovy ten, kto zaviniel zastavenie konania. Zastavenie konania sa pritom posudzuje len z procesného hľadiska, pričom podľa doterajšej súdnej praxe v zásade platí, že zastavenie konania zaviniel ten, kto vzal návrh na začatie konania späť. Druhá veta citovaného zákonného ustanovenia upravuje postup pri náhrade trov za situácie, ak bol návrh na začatie konania vzatý späť pre správanie sa odporcu, pričom návrh bol podaný dôvodne.

V danej veci bolo konanie vo veci samej, t. j. konanie o vylúčenie odporcu z užívania nehnuteľností zastavené v dôsledku späťvzatia návrhu navrhovateľkou jeden deň pred vytyčeným termínom pojednávania vo veci samej. V zmysle citovaných zákonných ustanovení tak platí, že navrhovateľka by mala odporcovi uhradiť trovy konania, nakoľko späťvzatím návrhu pred začatím pojednávania zaviniela zastavenie konania. Túto povinnosť by nemala navrhovateľka len za situácie predpokladanej druhou vetou ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p., t. j. že by bol návrh na začatie konania vzatý späť pre správanie sa odporcu, pričom by bolo preukázané, že návrh bol podaný dôvodne.

Odvolací súd sa preto zameril na zisťovanie, či boli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. a dospel k záveru, že takéto podmienky v danej veci splnené neboli. Tvrdenie navrhovateľky o tom, že sa zo spoločného rodinného domu odsťahovala spolu s maloletými deťmi pre obavu z fyzického a psychického násillia odporcu nebolo preukázané. Naopak zo spisu vyplýva, a to z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.06.2013 č. k. 4Co/362/2013-47, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa odporca dopúšťal takého konania voči navrhovateľke, ktoré by spôsobovalo také neznesiteľné spolužitie, pre ktoré by navrhovateľka nemohla spoločný dom pokojne užívať bez strachu o svoju osobu, o svoj život a zdravie. Odvolací súd taktiež konštatoval, že už vôbec nebolo preukázané fyzické alebo psychické násillie odporcu voči maloletým deťom, pochádzajúcim z manželstva účastníkov. Odvolací súd tak v citovanom rozhodnutí konštatoval, že navrhovateľka žiadnym spôsobom neosvedčila existenciu takých skutočností, pre ktoré by bolo potrebné nariadiť predbežné opatrenie podľa § 76 ods. 1 písm. g/ O.s.p.. Pokiaľ sa potom navrhovateľka spolu s deťmi po rozhodnutí odvolacieho súdu odsťahovala zo spoločného rodinného domu a vzala svoj návrh vo veci samej späť, neurobila tak zjavne z dôvodu oprávnenej obavy o svoj život a zdravie, alebo z obavy o život a zdravie maloletých detí, ale zrejme z dôvodu, že chcela zdieľať spoločnú domácnosť so svojim priateľom. Neboli tak splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p., teda že by navrhovateľka zobrala späť návrh na vylúčenie odporcu z užívania nehnuteľností, ktorý by bol podaný dôvodne, a to pre správanie odporcu.

Súd prvého stupňa tak správne pri rozhodnutí o trovách prvostupňového konania aplikoval ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p..

Pokiaľ ide o žiadosť navrhovateľky na aplikáciu výnimočného ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. pri rozhodnutí o trovách konania, odvolací súd existenciu takýchto okolností v danej veci nezistil.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súď prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznala náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že v prípade, pokiaľ účastník má povinnosť platiť náhradu trov ďalšiemu účastníkovi v zmysle ustanovenia § 142 až § 146 O.s.p., možno na zmiernenie dopadov aplikovať ustanovenie § 150 O.s.p.. Predpokladom použitia tohto ustanovenia je, aby sa jednalo o

prípady hodné osobitného zreteľa, pričom ide tak o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok, ako aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Aj potom má byť však jeho použitie výnimočné, pričom jeho použitie je odôvodnené tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducej tvrdości.

V danom prípade odvolací súd dôvody hodné osobitného zreteľa pre použitie tohto výnimočného ustanovenia nevidel, keď z pripojeného rozvodového rozsudku účastníkov konania (sp. zn. 9P/106/2013) zistil, že súd pri určovaní výšky výživného na maloleté deti vychádzal z toho, že navrhovateľka dosahuje príjem vo výške 1.983,17 eur mesačne. Aj keď súd v danom konaní vo svojom rozhodnutí konštatuje, že navrhovateľka v čase rozhodovania prvostupňového súdu je nezamestnaná, evidovaná na úrade práce, zároveň konštatuje, že posledný pracovný pomer skončila dohodou a do septembra 2014 bude opätovne zamestnaná s príjmom 2.900 eur brutto. U navrhovateľky preto nemožno konštatovať také dôvody, pre ktoré by odvolací súd použil ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p., a to ani pre majetkové a sociálne pomery navrhovateľky, ani pre okolnosti prípadu.

Preto odvolací súd uznesenie prvostupňového súdu v napadnutej časti potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.. Predmetom odvolania boli trovy prvostupňového konania, t. j. suma 241,33 eur, z ktorej odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 21,58 eur. Odvolací súd priznal odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný odmenu za jeden úkon právnej služby: vyjadrenie k odvolaniu v uvedenej sume 21,58 eur + režijný paušál 7,81 eur + 20% DPH, spolu v sume 35,27 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.